

Femeia si Familia

foaie beletristică-literară.

Apare în 1 și 15 a fiecărei luni.

Abonamentul: pe an 10 cor., 1/2 an 5 cor., 1/4 an 2 cor. 50 bani. Pentru România: pe an 14 lei, 1/2 an 7 lei. Un număr 50 bani.

Scritori Moderni.

André Theuriet.

Mulți i-au cetit numele. În ziarele noastre s'au publicat în traducere unele din scrierile lui. „Doliul văduvei“, ce-l publicăm în „Cabinetul Romanelor“ și novela „Primul amor“ ce se sfârșește în numărul acesta, sânt lucrări de-ale dinstinsului poet și romancier francez André Theuriet. În opoziție cu unii din scriitorii moderni francezi, cu crassa direcție naturalistă numită și „Zolaistă“, André Theuriet s'a distins în toate scrierile sale ca un demn reprezentant al direcției moderate. Naturalismul prezentat în vestmânt idealist, cu timbrul bine definit al ridicării societății omenești spre educațiunea religioasă morală, este ținta scrierilor lui Theuriet. În numeroasele sale romane, povești, poezii și piese teatrale, André Theuriet, prin alegerea persoanelor, dezvoltarea acțiunii și adâncă scrutare a mediului social urmărește scopul educațiunii, a procurării unei mulțumiri sufletești pentru cetitorii sei.

De noroi și sălbătăcirea moravurilor își ferește cetitorii. Nu voește să caute îndreptarea moravurilor rele prin o lucrare negativă, prin tîrîrea cetitorilor sei în vișile și păcatele lumii. Căci aproape și un spirit independent, un caracter format încă poate fi ispitit de a fi cuprins de virtețul vișilor. Ear' în educațiunea în formarea omului, exemplele au o putere covârșitoare.

Operile lui Theuriet, ferite de spiritul zolaist au fost și sînt apreciate în mod favorabil din partea tuturor și sînt traduse în toate limbile culte. Pe basa meritelor sale literare, academia franceză l-a ales de membru

al seu. André Theuriet s'a născut în 8 Oct. 1833 în Marly le Roi, lângă Paris. După-ce a studiat drepturile a intrat ca funcționar la finanțe. Reputația literară și-a stabilit-o prin poeziile publicate în „La Revue des deux Mondes“ și mai ales prin opul seu: „In memoriam“. A scris foarte multe romane, povești, poezii și piese teatrale, dintre cari amintim: Charmes dangereux, La Maison des deux Barbeaux (tradusă de I. E. P.) și publicată în „Tribuna“, Le refuge, Pêche Mortel, Paternité, Bigareau, L'abbé Daniel, Nouvelles intimes, frumoasele poezii Le Chemin des Bois, Le bleu et le Noir, Jean Marie, dramă într'un act în versuri și altele.

Tatăl și fiul.

Schiță de

J. Klecanda.

(Urmare și fine).

A doua zi în zori compania stătea gata de plecare. Sentințele au fost retrase. Unele din ele șemnalaseră apropierea trupelor dușmane. Și în adevăr pe valea râului Sarca de cătră Saona se apropia o trupă puternică de răsculați, cu cari compania abia ar fi răsit. Compania căpătase poruncă să exploreze terenul de pe malul râului și să strice podurile, ca astfel răsculații să nu apuce a se împreuna, până-ce nu sosește ajutor în Vezzano.

Căpitanul și-a împlinit misiunea, cu toate-că a avut mai multe ciocniri cu cetele de răsculați. Acum tocmai voia să se împreune cu oastea principală, dar' a înoptat și așa a fost silit să petreacă noaptea pe colinele de lângă Cilly. Mai resta acum, ca să treacă râul, care era în esundare. Trebuiau să treacă pe singurul pod, rămas întreg și care apoi

asemenea trebuia dărîmat. Starea companiei era critică. Deja din zori de zi se auzea sunetul clopotelor din Cilly. Aceasta însemna că locuitorii de acolo s'au dat pe partea răsculaților. Dacă companiei nu-i succede a sosi la pod, înainte de a fi ocupat de răsculați, cari veneau de cătră Saona, atunci ajungea între două focuri.

Din norocire dușmanul era departe încă, de oare-ce terenul era stîncos și astfel nu putea înainta decât încet. În fine compania sosi la pod, dar' la stricarea podului nu se putea nici gândi acum, fiindcă din depărtare se vedea deja apropierea trupelor dușmane.

Căpitanul Pedroni văzù, că nu poate face altceva decât să dărîme în pripă câțiva stâlpi dela pod, ca astfel să împedece în cale pe răsculații din Cilly și Saona, până-ce compania lui va ajunge în siguranță. Ea se retrase în ordine între stînci, unde putea să se apere și față de o putere mai mare. Se trimiseră patrulare spre Stenica ca să se știe, că nu este pericol din partea aceea? În timpul acesta bărdașii și mäsarii trupei își isprăviră munca la pod și se refugiara în grabă, înainte de a sosi Italianii.

Ei au așezat la doi stâlpi ai podului cantități de materii explozive și au aprins fitilurile, cari erau scurte, așa, că în câteva secunde frumosul pod trebuia să se prăbușească în valurile apei spumegătoare.

Secundele aceste păreau o eternitate. Soldații stăteau răzimați pe puști și priveau la pod cu mare atențiune. Căpitanul cu cei doi locotenenți se aflau înainte, răsimați de un stan de peatră. De aci observară că fitilurile s'au stîns. Podul deci nu se va dărîma și dușmanii vor pute trece pe el. Aceasta însemna nimicirea companiei.

Cabinetul Romanelor.

Doliul văduvei.

De

André Theuriet.

(Urmare).

Mai întăiu însă de Mauves și femeia sa, se deciseră să invite pe amicii lor intimi la masa festivă a instalării lor în noua locuință. Invitațiunile se trimiseră deja, dar' un nepofit la care nu se gândiseră de loc, apărù în mod brusca ca să turbure totul. Fie că se obosise prea tare zorind lucrurile de instalațiune, fie că umezeala dela rîu avù o influență stricăcioasă asupra organismului seu, în timp de o săptămână Robert fù cuprins de niște friguri violente. Un medic chemat în grabă ordonă ca micul Iacob să fie depărtat dela casă și nu tăinui tinerei femei că era vorba de un cas de difterită. În timp de trei zile totul se sfîrși;

Robert de Mauves zăcea pe un pat funebral și amicii chemați la masa festivă, erau invitați să-i urmeze cortegiul.

Ioana nu putù crede, că ceea-ce îi era mai scump să aibă un sfîrșit atât de zdrobitor.

Înebunită de durere, strîngea în brațele sale corpul deja rece al bărbatului seu și trebuia cu forța s'o despartă de cadavrul, care îi putè fi periculos vieții. Timp de douăzeci-și-patru de oare rămase într'o stare de totală istovire și nu voi să vadă pe nimeni. Apoi sfășietoarea suferință a înmormentării funebrele aproape îi dete lovitura de moarte. Se tîrise până la biserică și de acolo la cimiter. În apropierea mormentului deschis leșină și apoi o aduseră la Verniere fără conștiință.

Esigințele vieții civile nici nu lasă pe cei mahniti să-și plîngă în pace pe cei-ce i-au pierdut. După unele formalități ale înmormentării veniră formalitățile legale încă și mai cumplite, fiind aceste împreunate cu ceva ce te atinge în mod supărăcios. Iacob fiind minorean, se adună un consiliu familiar, care numi pe lângă tutoră un tutor suplent. Acest

din urmă era un văr de-alui Robert, vechiu magistrat din provincie, un burlac bătrîn, fricos și formalist. Sosi în Vernieres furios, fiindcă a fost scos din liniștea vieții sale pe neplăcutul timp ploios din luna lui Noemvrie și fiindcă a călătorit o noapte întregă.

În vreme-ce procedară la inventar, bătrînul o amărea pe Ioana cu întrebări migăloase și cu mäsuri ofensătoare. În fine o părăsi, după-ce îi ținu într'un ton sərbătorec o predică aspră asupra datorințelor sale de mamă și văduvă, care făcu în miserabila situațiune să-i tremure buzele de amărăciune.

Ioana rămase în fine singură în această nouă locuință desolată în urma morții. Tăcerea ce urma de câte-ori un străin venea și mergea îi măsura încă mahnirea.

Se retrăsese într'o odaie din catul prim și nu mai voi să ese; numai Ludivine, o bătrână servitoare care crescuse pe Robert și care rămase în serviciul ei, o mai vedea.

Această servitoare caprițioasă și nepretioasă a fost în toată bună vremea jalusă de

— Al dracului treabă! Fitulurile nu ard! — strigă căpitanul, ștergându-și sudorile de pe frunte. Trei voluntari îmi trebuie — zise el aspru — întorcându-se spre soldați.

Cățiva se prezentară. Ceea-ce voia căpitanul era foarte periculos; cine se rezolva la acest pas era de sigur fiul morții. Dar' era vorba de vieța a câtorva sute de camereazi și momentele grave își au întotdeauna marii lor oameni.

Deodată se apropie de bătrânul căpitan Pedroni, cadetul degradat la soldat de rînd, care până aci stătuse la o parte, fără arme. El era palid, ca un om mort.

— Tată! — zise el

— Aici nu sînt tată! Aici sînt căpitan! Ce vrei d-ta? — întrebă aspru căpitanul.

— D-le căpitan, fi îndurător față de mine! Concede-mi, te rog să aprind eu fitulurile stîNSE.

Căpitanul deveni palid, dar' privirea-i trada o mulțumire internă.

— Am păcătuit — continuă tinărul, dar' voiu să mor cu glorie sau scăpînd să mă iertați.

— Pavele! Fiul meu! Pleacă! Să-ți ajute D-zeu!

Băiatul se plecă și până a nu pute fi împedecat, sărută mâna tată-so.

Plecă apoi imediat și șbura la vale, ca o săgeată. Soldații priveau cu atenție încordată. Căpitanul stătea ca o statuie. Privea la fiul seu care s'a rezolvat la acest fapt eroic, ca prin o moarte glorioasă să-și spele rușinea. Bătrânul era în culmea iritației, ochii i-se umplură de lacrimi.

Pedroni sosi la pod și ajunse la primul stîlp. Soldații erau așa de atenți, de păr au că nici nu răsufliă. Puștile sunau și gloanțele șuierau pe deasupra capului lui Pedroni. În acest moment el se speria de moarte și — voi să trăească. Repede asvîrli fitulul aprins, își scoase din buzunar batista și falfăind cu ea, trecu podul de cealaltă parte. Compania dădu un strigăt de indignare. Căpitanul era să ametească.

— Foc — strigă el, reculegându-se și gesticulînd cu mâinile. Soldații pușcară dar' nu nimeriră pe trădător. Le tremura mâna, deși nu le era milă de băiat, ci de bătrânul părinte.

În minutul următor căpitanul smânci pușca din mâinile unui soldat și țintî cu sigu-

ranță. Pușca se descarcă și la moment Pedroni se prăbuși la pămînt.

Căpitanul asemenea se clătina, arma îi scăpă din mână și „norocosul“ vînător trebui să fie spriginit de cei doi locotenenți, ca să nu cază.

— Fiul meu! Unicul și ultimul meu fiu — zise el cu un suspin amar.

*****

Minte sēcuiască.

Scena se petrece în o ospetărie din Kézdi-Vásárhely. Chelnerul sēcuiu, cînd vorbia cu un oaspe, sbiera cît îl lua gura.

— Pentru-ce strigi așa tare cătră domnul acela? îl întrebă un alt oaspe. E surd doară?

— Nu, mă rog, dar' e Neamț și nu știe boabă ungurește.

*****

Inelul lui Horus.

— Poveste din Egiptul antic, de Boleslav Prus. —

Ce deșarte sînt speranțele omenești, ce nepetrunse legile cari conduc universul, ce misterioase sînt dispozițiile pe cari atotputernicul, cu litere de foc le scrie pe bolta cerească! Las' să vă spun despre aceasta o poveste!

Rhamses, puternicul faraon al Egiptului era de o sută de ani și simția că i-se apropie sfîrșitul. Domnitorul, a cărui voce jumătate de veac făcuse să tremure de groază milioane de oameni, devenise pradă unui vampir nevăzut. Dihania îi înăbușia aerul plămînilor, îi sugea sîngele inimii, îi paralisa forța brațelor și câte odată făcea să i-se întunece și mintea chiar.

Ca un cedru doborît de viscol zăcea marele faraon pe o blană de tigru; picioarele-i tremurătoare erau acoperite cu un paliu de porfiră, glorioasă pradă de răboiu, cucerită dela regele Ethiopiei. Cu față severă și cu calmitate nealterată de nimic, dase tocmă ordin să meargă la el cel mai înțelept și mai vestit medic dela templul carnachian.

— Tu cunoști leacurile, cari oriucid îndată, ori readuc la nouă vieță chiar și pe un muribund, — a zis medicului. Fă-mi leacul pe care îl crezi mai potrivit pe seama mea, ca apoi într'un chip ori în altul să mi-se hotărească soarta.

Înțeleptul stătea nedumerit.

— Cugetă, o Rhamses, — răspunse el șoptind, — că de cînd te-ai pogorit din ce-

riuri, dintre zei, Nilul de o sută de ori a udat țermurii sei, cum a-și cuteza eu să-ți pregătesc leac ție, de teama căruia chiar și cel mai tinăr ostaș se cutremură?

Rhamses s'a ridicat din așternut.

— Trebuie că sînt foarte greu bolnav, tu preot afurisit, de cutezi să te opui poruncilor mele? Ori nu e în vieță Horus, nepotul meu, moștenitorul tronului meu, ce te temi deci așa tare de moartea mea? Ia la cunoștință că Egiptul își va ave totdeauna domnitorul, care să-l guverneze și care să țină în mână tare sceptrul regal. Supune-te deci poruncei și taci!

Preotul îi întinse cu mîna tremurătoare beutura grozavă. Rhamses a prins lacom paharul și dintr'o sorbitură a beut întreg conținutul cu atîta nepăsare, cum cineva ar bea un pahar de apă. Apoi a chemat la sine pe cel mai vestit astrolog din Theba și i-a ordonat să cetească de pe bolta cerului și să-i spună adevărat ceea-ce stă scris pentru el în stele.

— Saturn se va împreuna cu Luna — a răspuns magul — și aceasta înseamnă moartea în curînd a unui membru din casa domnitoare, Oh, Rhamses, de ce ai beut leacul acela fatal? Deșertă e știința omenească și nepetruns destinul, pe care cu litere de foc îl scrie pe bolta cerească Cel Atotputernic și vecinic!

— S'a împlinit, — răspunse Rhamses, — stelele mi-au hotărît moartea... Și cînd voiu ave să mor? — întrebă întorcându-și fața spre medic.

— Încă înainte de răsăritul soarelui vei fi ori așa de puternic și sănătos ca un rinocer ori, oh Rhamses, — adăogă medicul — inelul țeu sfânt va străluci în degetul lui Horus.

— Conduceți pe Horus în sala Faraonilor, — zise Rhamses cu vocea ca de mort, — ca să aștepte acolo voința mea ultimă și inelul... Amăsurat poruncii zeilor, domnia să nu sufere întrerupere.

Cînd Horus a luat cunoștință despre moartea apropiată a moșului său, l-au pornit lacrimile, căci inima lui era nobilă și compătimitoare; dar' fiindcă domnirea nu era permis să pauzeze, însoțit de numeroșii sei paznici și servitori a intrat în sala Faraonilor. Tăcut s'a așezat pe terasa largă, ale cărei scări de marmoră conduceau până la rîu, apoi în tristeță profundă și inespriabilă privia peisagiul, ce se întindea înaintea ochilor.

Luna, în apropierea căreia strălucea Saturnul aducător de primejdie, cuprindea în luciul de aur apele afunzi ale Nilului, vărsa lu-

idolatria dlui de Mauves pentru tinăra sa femeie, puțin a lipsit ca s'o facă pe Ioana responsabilă de moartea domnului seu. Manierele ei brusce, vorbirea-i ursuză, privirile-i aspre erau pline de muștrări pe cari nu și-le putea ascunde. Și cu toate acestea dintre oamenii ce se țineau de casă, această creatură morocănoasă era unica cu care Ioanei îi plăcea să comunice, fiindcă i-se părea că în ea subsistă ceva din Robert. D-na de Mauves nu-și pute abate gîndirea dela bărbatul pe care-l adorase și care dispărură atât de grabnic. Prezența micului Iacob, pe care i-l aducea Ludivine, încă nu-i pute smulge gîndul ce o stăpînea. Neastîmpărul drăgușului băiat de cinci ani o irita, abătîndu-o din sdrobitoarele ei meditațiuni. Totuși, uneori îl lua pe genunchi și-și făcea muștrări pentru aparenta sa duritate; își pironca privirea asupra lui, reafla în fața rotundă și încă puțin nedecisă ochii catifelati, trăsurile delicate ale lui Robert și deodată împingea copilul, podidindu-o lacrimile. Acesta, spărit de violența misterioasei dureri, deschidea ochii mari

neliniștiți și se ascundea în hainele Ludovinei care-l lua dînd din umeri.

Bătrîna servitoare, de tot evlavioasă nu înțelegea cum de doamnă sa trăia în mod egoist numai pentru durerea sa. Ea nu esita s'o blameze pe Ioana.

— Trebuie să te întorci spre bunul Dumnezeu, doamnă, zicea ea, și să-ți închini lui întristarea d-tale.

Dar' cu toată educațiunea sa religioasă Ioana nu afla nici o consolățiune în deprinderile de pietate ce i-le consiliau. Se arăta rebelă în resignațiunea sa de creștină. Din contră era aproape ispitită să acuze ceriul pentru nedreptate. — Robert mi-a fost răpit prea degrabă... Dacă ar fi fost mai multă vreme bolnav; dacă mizericordia divină i-ar fi lăsat Ioanei timp să se obișnuiească cu ideea unei despărțiri! Dar' nu, Dumnezeu a lovit-o în mod brutal...

Seva tinereței ferbea în vinele ei cu prea multă putere pentru-ca să se fi putut despărți cu abnegațiune de afecțiunile pămîntești.

„Pacea, zice „Imitațiunea lui Isus Christos“ nu poate esista în inima omului carnal, nici în omul preocupat de lucrările esteriore, ci numai într'o inimă zeloasă și îndreptată spre lucrurile spirituale“. Dar' dacă despărțirea de un om e relativ ușoară inimilor pe cari maturitatea le-a deasmăgit și înțeleptit, nu e tot asemenea pentru o tinăra femeie, cu vitalitate și iluziuni bogate care s'a obișnuit în șese ani de caldă gingășie să vadă numai aspectele fermecătoare ale vieții. Această pace morală, recucerită prin părăsirea bucuriilor trecătoare și prin refugiul la Dumnezeu, d-na de Mauves nu era capabilă să o aibă.

Departa de a se abstrage de preocupățiunile carnale, Ioana căuta cu pasiune tot ceea-ce putea să i-le reamintească. Se încunjura cu obiecte mici, cari au aparținut mortului; petrecea oare intrigi ca să atingă vestmintele pe cari le purtase Robert; le ducea la buzele sale, își îngropa obrazii în ele ca să respire încă parfumul slăbit al aceluia care nu mai era. Căuta cu lăcomie prin casa cernită tot ceea-ce era susceptibil să provoace alucina-

mină peste întreg șesul și arunca pe câmpuri și grădini umbrele gingatice ale piramidelor.

Cu toate că era noapte târzie, licăria totuși lumini de prin căscioare și palate. Poporul eșise din locuințe și se adunase sub ceriul liber. Pe riu, ca în zile de sărbători, străluceau multe corăbii pompoase. În dumbravele de palmieri și de sicomore, la termurii râului, pe strade și în piețele publice și în jurul palatului se îndesua uriașă mulțime de popor. Și totuși, așa mută era liniștea, încât zefirul nopții aducea până la nepotul regal murmurul valurilor și urletul plângător al hienelor muncite de foame.

— De ce e adunat poporul? — a întrebat tinărul prinț, pe un dignitar, arătând cu mâna spre mulțimea de popor.

— Așteaptă clipa, oh, stăpâne, în care să te poată saluta ca pe noul Faraon și să poată auzi de pe buzele tale cuvintele grațioase, prin cari, conform datinei străvechi, îl vei cinsti cu daruri.

La cuvintele acestea inima tinărului prinț svicni prima-dată cuprinsă de sentimentul puterii, întocmai cum țermurul uscat de secetă tremură la atingerea valurilor.

— Și ce înseamnă punctele acele luminoase în depărtare? — a întrebat mai departe Horus.

— Acele sunt felinarele preoților, cari merg la mormântul Zephorei, mama ta, ale c'rei sfinte moaște voesc să le transpoarte în catacombele regesti.

Și inima prințului svicnește de nou, dar' acum mișcată de durere și tristeță, cugetând la iubita sa mamă, pe care severul Rhamses o condamnase să trăiască în robie, între sclavi, din cauză că avea inimă foarte bună și miloasă.

— Aud nechezat de cai, — zice Horus și ascultă. Cine călătorește pe aici așa târziu?

— Cancelarul a trimis crainici, stăpâne, cari încă înainte de revărsatul zorilor îți vor aduce pe Ietron, crescătorul tău.

Oftând cugeta Horus la amicul seu, pe care-l osândiseră la exil, fiindcă făcuse să încolțească în inima nepotului și moștenitor de tron scârbă și groază față cu răsboaiele, și insuflase milă față cu cei slabi și apăsați.

— Și raza aceea de lumină la țermurul celalalt al Nilului?

— Acea rază de lumină, oh Horus, e salutul Berenicei tale fidele și blânde, din singurătatea ei de mănăstire. Preotul suprem a și trimis deja corabia regală, ca s'o readucă;

țiunea lucrurilor de odinioară. Și în aceasta zeloasă desgropare a bucuriilor înmormântate era desperată neafând destule fantome pe cari să le evoace.

Nouă locuință La Vernière, din care Robert voise să facă cuibul moale al fericirii lor conjugale, părea acum de o nuditate jalnică. Robert și Ioana se instalaseră în ea de timp scurt. În această locuință n'auvuseră încă timpul să simțească împreună nici una din acele emoțiuni rare, să-și adune nici una din acele suveniri intime, cari dau o valoare inapreciabilă unei locuințe și o fac iubită pentru totdeauna.

Chiar și odae unde durmiseră și unde des Mauves era mort nu mai oferea decât o lamentabilă imagine de devastațiune. La ordinul medicului coloratura pereților fusese rasă, toate mobilele cari fură în apropierea bolnavului și cari puteau servi de un mediu de contagiune fură arse sau desinfectate. Din această odae părăsită esala un caracteristic miros de phenic care făcea imposibilă petrecerea în ea. Celalalte apartamente din La

îndată-ce sfântul inel va străluci în degetul tău, porțile dela închisoarea ei se vor deschide și va veni la tine pentru totdeauna femeia, care cu atâta credință te iubește.

Horus n'a mai întrebat nimic; și-a plecat capul pe mână și s'a cufundat de nou în tăcere profundă.

Deodată a dat un strigăt dureros.

— Ce s'a întâmplat stăpânul nostru?

— Un vespe m'a împuns la picior, — a răspuns prințul, și a îngălbinit de durere.

Un curtean a examinat rana la lumina palidă a lunii.

— Trimite rugă de mulțumită la Oziris oh stăpâne, că a fost vespe; otrava paiangelului de Nil foarte adese-ori pricinuește moarte.

Oh, ce deșarte sânt speranțele omenești și ce nepătrunse destinele zeilor!

În aceeași clipită a intrat în sala Faraonilor căpitanul oștirilor regesti, s'a plecat în fața lui Horus și a grăit astfel:

— „Marele Rhamses simte că i-se apropie sfârșitul și că sângele îi îngheață în vine; mi-a grăit deci astfel: Du-te la Horus și împlinește voința lui, întocmai cum ai împlini-o pe a mea. Chiar de i-ți-ar porunci să lași Egiptul superior Ethiopienilor și să legi legătură frățască cu dușmanul, supune-te lui, îndată ce vei vedea în degetul seu inelul meu. Prin graiul domnitorilor grăește nemuritorul Oziris...”

— Egiptul nu-l voi ceda Ethiopienilor — a răspuns prințul, — dar' fac pace cu ei, căci mi-e scump sângele poporului meu. Îndată-ce vor fâlăi primele focuri aprinse în onoarea mea, vestitori sprinteni să alerge spre sud și să vestească Ethiopienilor grația mea. Fă și un al doilea rescript regesc, care cu ziua de azi începând să oprească pentru toate timpurile obiceiul, ca pe câmpul de război învingătorii să smulgă limba învinșilor. Așa poruncesc.

Căpitanul s'a plecat până la pământ și cu spatele înainte a eșit afară, să îplinească poruncile prințului. Horus s'a adresat unui curtean, să-i examineze rana, căci îl durea cumplit.

— Principe piciorul i-s'a umflat! — a grăit vazalul. Ce s'ar alege de noi, dacă nu vespe, ci paiangen de apă, veninos, te-ar fi mușcat de picior?

Nici nu și-a terminat bine vorba, când eată că intră cancelarul, se închină înaintea lui Horus și zice:

— Umbrele morții sălășluiesc în jurul așternutului marelui Rhamses. M'a trimis la tine și mi-a grăit astfel: „Mergi la Horus și supune-te lui orbește; chiar de i-ți-ar porunci să eliberezi robii și sclavii și să împarți între ei țeara Egiptului. Supune-te poruncilor lui îndată-ce vei vedea în degetul seu inelul meu. Prin graiul domnitorilor grăește nemuritorul Oziris...”

— Dorințele inimei mele nu se avântă în sfere așa înalte, — a răspuns Horus, — fă însă numai decât un rescript regesc, care să reducă la jumătate dările poporului meu și să dea sclavilor trei zile pe săptămână timp de odienă; apoi nu e permis să fie bătuti, decât numai la ordinul judecătorilor. Fă și un al doilea rescript, conform căruia Ietron instructorul meu, cel mai înțelept și mai nobil om din întreg Egiptul, să fie rechemat din exil. Așa poruncesc. (Va urma).

Ori-unde în pământul țării!

*De voi muri și eu odată,
Nu vreau mormânt pe malul mării!
Să fie groapa mea săpată,
Ori-unde în pământul țării!*

*La cap să-mi stai copilă dragă!
Făcliile să-mi-le stingă!
Dar' clopotele să le tragă...
Și numai glasul lor mă plângă!*

*Un bulgăr mâna ta s'arunce...
Deasupra inimii să-mi cază!
Din morți — aminte-mi voi aduce
De-a ochilor tăi dulce rază!*

*Când tremurând un vânt de seară
Aripile își va întinde,
De-a iubirii mele pară
Făcliile se vor aprinde!*

*Copilă, tu să iai jăclia
Cea mai curată, mai frumoasă!
Căci singură mi-ai fost mândria,
Lumină-n noaptea întunecoasă!*

*Voi tot privi lumina vie...
Prin dulce vis ce nu se curmă:
Voi asculta o vecinicie
Al clopotelor glas din urmă!...*

Arad, 1903.

Alexandru Aciu.

Vernière nu vorbeau la inima doamnei de Mauves și păreau a căuta cu ochi străini la ea. Plafondurile și stuțul proaspăt nu adăpostiseră nici una din bucuriile lor.

Parchetele, mirosind încă a ciruială, abia cunoscuseră sgomotul pașilor lor; mobilele erau desbrăcate de fața familiar amicală pe care o folosință mai îndelungată o dă obiectelor materiale. La Vernière îi reamintea Ioanei numai un lucru, acela, că Robert acolo a devenit bolnav și că fericirea lor s'a stins în mod ireparabil,

Anotimpul mai adaugea încă ceva foarte sfâșietor acestei locuințe sonore, lipsită de reamintiri fericite. Ploaia, mânăta de loviturile vântului dela apus sbiciuia geamurile luminoase și le scâldea cu lacrimi. Arborii din parc își scuturau posomoriți ramurile lor și frunzele îngălbinite se împrăștiau pe pajiște ca niște rămășițe de bucurii naufragiate. Clopotele dela Toussaint sunau a moarte și prin rariștea platanilor fără frunze ochii Joanei rătăceau peste orizonturi înecate în ceață fără ca vre-un detai deja cunoscut, fără ca vre-un

colț de peisaj deja parcurs să fi oferit un repaus milostiv gândului seu desorientat.

La Vernière cercetată numai de nefaste aduceri aminte, devenia odioasă tinerei femei. Dorea să părăsească aceasta tristă casă. Dar' unde să meargă, unde să afle acest loc de reculegere ca să poată trăi numai cu durerea sa? Mica locuință închiriată în cartierul Monceau i-se părea asemenea nelocuibilă. Agitațiunea tumultuoasă și sgomotul lunei din Paris o îngrozeau.

Acolo ar întâlni cunoștințe vechi, ochii sei s'ar lovi de oameni indiferenți sau fericiti și ar trebui să încerce banala cruditate a condolențelor mai mult sau mai puțin sincere.

În Paris nu era refugiul ospitalier ce-l doria inima ei, nu era sanctuarul înstelat al suvenirilor în care voia să se închiză ca într'o odae mortuară.

Dintr'odată ca și o lumină de zori în neagra zăpăceală a gândurilor sale, i-se înfățișă vila albă dela Corniche unde aproape imediat după căsătoria sa gustase cu Robert timp de șese luni o fericire neturburată. Își

Primul amor.

(Urmare și fine).

Această muzică a vântului mă legăna și căldura focului îmi deștepta în inimă dorințe gingașe și confuze. În jocul flăcărilor, vedeam trecând ca o salamandă, seducătoarea imagine a tinerei doamne. Mă simțeam încătușat de ea și în suflet îi consacram primul meu amor.

Deodată fusei scos din voluptuoasa mea reverie printr'un ușor ciocnit la ușa mea care deschizându-se discret d-na Erelles intră.

— Pardon, domnule, murmură ea cu dulcea sa voce de religioasă, am văzut lumină în odaia d-tale și am voit să mă conving dacă ești instalat convenabil. Ai tot ce-ți trebuie?

Mă sculăi mirat și mă grăbii în mod stângaciu ca să o asiguriez că nimic nu-mi lipsea. Se apropia încet de mine cu mersul ei undulos de colubă și mă ținea pironit misterioasa privire a dulcilor ei ochi.

— Chiar așa e? adause ea surizând.

Această odae e rece. Voești ca să ți-se mai aducă lemne?

— Mulțumesc doamnă.

D-na des Erelles sta pe loc și continua să mă privească.

— Ești d-ta din Auberive?

— Nu doamnă, am venit acolo numai ca să petrec două luni.

— Pentru un om tinăr de vârsta d-tale locul nu e vesel și trebuie că duci lipsă de distracțiuni.

Eram atât de zăpăcit, încât nu știam ce să răspund, și atât de neesperimentat încât în stăruința doamnei nu cutezam să admit alt mobil decât un fel de curiozitate femeiască.

Totuși îmi venea prin gând: „Oare să mă arunc la picioarele ei și să-i sărut mâinile? Da, dar' dacă s'ar supăra și s'ar întempla ceva scandal? În decursul acestui monolog interior, conversațiunea, cum se și cuvine, încetă. D-na des Erelles se obosi fără îndoială să întrețină singură convorbirea, căci întorcându-se brusc, îmi pofti noapte bună și ieși.

Când dispăru, mă căii amar, îmi fu rușine de proasta mea timiditate și de necaz mă culcai.

Dormeam somnul prim, când fusei trezit de un sgomot ce venea din coridor. Mi-se păru că ușa dela odaia lui Ternat se deschise și reînchise; apoi totul se adânci în tăcere. Nu știam că m'a înșelat auzul sau, că am visat. Mă întorsei spre părete și adormii din nou.

aduse aminte de micul port de pescuit umbrit de olivi; casa clădită în stil italian a cărei ferestri se deschideau spre o priveliște încântătoare de valuri albastre și munți luminoși. Cu o bucurie curată amestecată cu amare regrete, respira în imaginațiunea sa mirosul plăcut al orangelor amestecat cu mirosul greu al mării. „Da acolo trebuia să mergă! Acolo în vale, în acel colț solitar scaldat de soare, îmbalsamat de florile geranului și-ar reculege reamintirile amicale și și-ar nutri supărarea cu ele. Cine ar pute-o reține în acest gheș domeniu din La Vernière unde ea păstra de Robertul ei numai o imagine alterată, descompusă prin boală și moarte“. Acolo în vale, sub olivi, și orangii lui Sfântul Ioan, l-ar revedea în deplinul farmec al tinereții și frumseții sale.

Un singur obstacol s'ar pute opune realizării dorinței sale; casa de odinioară poate era ocupată prin oaspeți noi?

În grabă serise proprietarei vilei și cu o nerăbdare neliniștită aștepta răspunsul.

Scrisoarea d-nei Valperga-așa se numia proprietara — sosi în fine după cinci zile:

Doctorul și eu ne reînțoarserăm în revărsatul zilei. Eram foarte năcăjit că trebuia să plec fără a-mi fi luat rămas bun dela d-na Erelles; dar' îmi era atât de rușine de prostia mea încât n'am spus nici un cuvânt despre visita ce-am avut-o în preseară. Mă mărginisem să mă estasiez de frumseța d-nei Erelles. „Da, murmură doctorul, este o femeie încântătoare“. Apoi se plânse de durere de cap și rămase foarte tăcut în vreme-ce traversaram pădurea udă...

După o lună părăsi Auberive unde nu m'am mai întors decât în primăvara următoare. Spre marea mea părere de rău n'am mai aflat acolo pe doctorul Ternat.

Cerând informațiuni despre el dela bêtrenul notar Fleuriot, pe care îl întâlnisem într'o seară la vânătoare de sitari îmi răspunse:

— Ternat a plecat, fiindcă clientela i-se redusă de tot în urma unor vești ce s'au răspândit despre el.

— Tăcere!.., Atențiune!..

Bunul om își luă pușca de pe umăr, o descărca și se duse să ridice un sitar, care căzui în earbă.

După acest mic incident Fleuriot continuă:

— Ști că Ternat avea în cură pe dl des Erelles, care muri în luna lui Septemvrie fără să lase testament. Neamurile sale nu s'au putut de loc împăca cu căsătoria lui. Alergară la Valserveux în proasta speranță, că vor isbuti să dea afară pe văduva ca pe o pripășită și reclamând ajutorul justiției cerură punerea sigilelor.

Dl jude de pace și eu ne duserăm la castel ca să procedăm la formalitățile legale și ved' ca acum marea sală de mâncare căptușită cu lemn alb unde puneam la cale instrumentațiunea: frații și surorile deoparte cu fața întunecată și răutăcioasă, tinera văduvă îmbrăcată în doliu, de alta. În momentul în care era să începem și în care judele pregătia ceara și bandele de pânză, d-na des Erelles, albă ca o făclie de ceară, se ridică deodată și declarând că are să devie mamă ne rugă să nu dăm ascultare colateralilor lui Erelles, cari nu aveau nici un drept acolo. Neamurile schimbară la fețe de mânie, și nu știau la ce tertip să-și ia refugiul. Judele dând crezământ declarațiunii d-nei des Erelles ceti înaintea fraților și surorilor articolul 393 din cod și trebui să cedeze.

*

Pe frumoasele tapete de Smirna cu cari erau îmbrăcate luminoasele coridoare de sticlă

„Da, seria aceasta damă, mica vilă de Boschetti este liberă, și voi fi fericită de a o pune la dispoziția d-tale, scumpă doamnă. Mă asociez din toată inima la durerea d-tale; și o simțesc cu atât mai virtos, fiindcă, vai, eu încă am trecut prin aceleași teribile încercări. Vino grabnic, vom fi fericiti de a te ave' în mijlocul nostru și a te distraje.

Îndată-ce ceti aceasta scrisoare, Ioana se gândi numai la plecare.

În văduvia sa pentru prima-dată eși din apatica sa amorțire și în lucrare află o salutară recreare.

Preparativele fură iute făcute: după o săptămână, însoțită de Iacob și de nepretinoasa Ludvine se urcă în trenul accelerat ce ducea la Nisa.

(Va urma).

Filosofia...

— Băiatul d-tale cum mi-s'a spus, studiază filosofia.

— Da, așa este: Vorbește tot despre lucruri, cari n'au nici un înțeles.

ale castelului din Valserveux, un băiat durduliu frumos ca din povești își încerca mersul. Frumoasa doamnă des Erelles mergea alături de el și-l ridica de câte-ori micuțul împedcându-se se da de-a berbeleaua. Era micul ei, moștenitorul legitim al castelului din Valserveux, din care fudulia și considerațiunile de bogăție și nobleță voră s'o scoată pe mamă-sa cu forța... Acestei frumoase i-am închinat primul meu amor.

După A. Theuriet.

La mai mulți porci.

Un episcop catolic preumblându-se eși din oraș la câmp. Aici lângă drum dădă de o copiliță, care păzea o mică turmă de porci.

— Ce faci tu aici, fetiță? o întrebă prietinește episcopul.

— Păzesc porcii ăștia.

— Și cât capeți pentru slujba aceasta?

— Zece creștari pe zi.

— Ei vezi, fetiță, eu încă sunt păstor, dar' capăt mai mult, ca tine.

— Să poate, dar' atunci trebuie că păstorești mai mulți porci, — zise copila.

De vita burlacorum.

— Humorescă. —

De sub Cheia-Turzii, Febr. c.

E ușor să zici, dar e greu să faci! Să scrii ceva despre viața burlacilor! Despre burlaci? Hm! Curioase ființe bipede... Dar mă rog să-mi spuneți cum e mai bine, dacă cineva vrea să povestească câte-ceva despre burlaci: să fii însuși burlac, ori să fii om ca toți oamenii, cu nevastă și copii? Eu unul nu știu, dar aceea o știu, că sunt burlac și cum se vede, tot ca burlac îmi voi face intrarea în lumea ceealaltă, în lumea umbrelor. Nu de mult am credința aceasta, dar ea acum începe a se înrădăcina tot mai tare în internul meu. Căci se vedeți d-voastră, oameni buni, lucrul naibii. În fiecare carnaval mi-am propus să părăsesc viața solitară de flăcău neînsurat și să pășesc la sfânta taină a căsătoriei. Dar de giaba, căci v'am spus din capul locului, că una e a zice și alta e a face! În viața mea multe mi-au succedat, dar asta una nu! Se pare că e un blăstēm pe capul meu și nu alta. Eată și acum, carnavalul e pe ducă și de la mine își ia adio tot ca dela un burlac. În zadar m'am dus pe la cele baluri și petreceri, în zadar mi-am cheltuit banii pe frac și pe buchete de flori, înzadar mi-am sdobit oasele topăind nopți de-a rândul, în zadar... căci nici una din fiicele Evei nu s'a arătat aplicată a-și băga grumazii împreună cu mine în jugul tainic, ce ni-l acapă preotul când ne cunună în fața altarului. Apoi să nu crezi în fatalitate?...

Dar în cele din urmă d-voastre știu că nu sunteți curioși, să vă vorbesc tot despre mine. O știu și tocmai de aceea vă voi vorbi despre alții, adecă despre alți burlaci.

Eată încep. În general burlacul e o ființă ciudată, încât e greu să-i precizezi exact starea. De aceea unele popoare îl numesc cu două și mai multe cuvinte. Francesul are pentru burlac numirea: *vieux garçon*. Neamțul îl numește: *alter Junggesell*, ear' fii lui Arpád îi zice: *aglegény*, ceea-ce în sonora noastră limbă ar însemna: *flăcău bêtân, fecior bêtân*.

Adecă burlacul e și fecior, va să zică tinăr și e și bêtân, încât nici el, bietul, nu poate să știe, ce e în adevăr. De ținut s'ar ținea de tineri, căci de, e neînsurat, dar de altă parte pèrul suriu și crețele de pe față îl

arată, că a apucat deja calea bătrâneții, începe a eși din modă.

Astfel e starea burlacului. El trăiește între tinerețe și bătrânețe, neaparținând strict nici uneia și totuși ținându-se de amândouă. Burlacul mai bine se poate deci asemăna cu animalele amfibii. Cum aceste viețuiesc și pe uscat și în apă, așa își are și burlacul traiul când ea tinere, când ea bătrân. Cu alte cuvinte burlacul e o *amfibiă a timpului*.

În limba noastră sau mai bine zis, în limbajul din mahalalele Bucureștilor cuvântul burlac e sinonim cu *becher*. La noi cuvântul *bicher* înseamnă un bețiv, un craiu de noapte, fie acela însurat ori neînsurat, pe când în București cuvântul are altă însemnătate.

Cine nu știe deosebirea, o pățește cum am pățit-o eu, împreună cu un coleg al meu tot ardelean. Ne aflam ambii pentru prima dată în capitala României și voiam să închiriem o odaie. Găsim una potrivită în o stradă din mahala, la o bătrână.

— Voim să închiriăm odaia — îi zicem noi.

— Bine, ne răspunde bătrâna, dar' odaia e numai pentru *becheri*.

Noi ne uităm unul la altul și bufnim de ris.

— Apoi, leico, dacă-i așa treaba, vom fi noi bicheri, de ni s'a duce vestea, dar ian spune, cum înțelegi lucrul?

— Cum s'e-l înțeleg, auzi dta, dar cum îl înțelege toată lumea (Pentru bătrâna mahalaua era toată lumea), adecă să fiți oameni *neînsurați*, fără familie, *becheri*, cum se zice.

— A, asta suntem, grăirăm ambii deodată și închiriarăm odaia, ca *becheri*.

Ei eată, așa sunt burlacii și frații lor candidați la burlăcie, *becherii*.

Dacă aruncăm o privire în trecutul burlăciei, vom trebui să facem earăși constatări curioase.

E fapt dovedit, că la popoarele vechi, la Romani și Greci, burlăcia nu avea teren, ba poate nici nu era cunoscută. Cel puțin bărbații despre cari se face pomenire în istorie au fost cu toții oameni însurați, oameni cu casă și rînduială. Așa a fost aceasta și în evul de mijloc și în veacurile ce au urmat. Numai în timpul mai nou s'a ivit burlăcia, ca o boală lipicioasă și ea se eștinde tot mai mult, asemenea tuturor boalelor moderne.

La țeranul nostru ea nu prinde. Cum noi ne tragem dela Romani și țeranul e depositarul cel mai conservativ alt tuturor moștenirilor străbune, el a moștenit, se vede dela stăpânii de odinioară ai lumii și ura față de burlăcie. De aceea țeran burlac se află foarte rar. O excepție totuși avem, poate ca să se confirme regula. Este țeranul nostru vecinic călător, *Cârțan*. El nu s'a însurat probabil din cauză, că de când a scăpat de la miliție e într'una pe drum, pribeag din un loc în altul și din o țară în alta. Vorba Românilor din țară: „Azi aici, mâne 'n Focșani“.

Cârțan altecum e burlac de la roată, veritabil. El nici nu are gândul însurătoarei și dacă îi vorbești despre femei și despre însurătorie, după ce te ascultă o vreme oarecare, te întrerupe, zicând:

— Ei bine, dle, nu ai să-mi spui altceva mai de *enterēs*?...

Dacă țeranii noștri nu sunt aplicați spre burlăcie, cu atât mai mult grasează această boală la clasa noastră inteligentă. Care oraș nu-și are burlacii sei, cât de puțini? În unele sunt chiar cuiburi de acest soi de oameni. Astfel e bună-oară liceul nostru dela poalele frumoasei T...e și banca „Negrina“ din S. (cu filială cu tot) unde găsim cu duimul burlaci venerabili și pe lângă ei și — *becheri*, în sensul

ce-l are acest cuvânt în București, bine înțeles. „*Honni soit qui mal y pense*“. (pe românește: Fie de rușine cel-ce cugetă ceva rău).

Dacă mă veți întreba acum despre motivele burlăciei, eu voi răspunde, că în privința aceasta burlacii se pot împărți în două categorii: sînt de aceia, cari n'au voit nici când să se însoare și de aceia, cari ar fi voit dar n'au putut, se vede că nu le-a suris norocul. Cei dintâi sînt burlacii veritabili, ear' cei din urmă între cari are onorul a se număra și subserisul, sînt falși, *talmi-burlaci* cum am zice.

Pe când cei dintâi nu prea caută societatea secsului gingaș, talmii-burlacii fug după fuste și fac curte în ruptul capului. Dar' lasă o și pățesc. Odată am fost martor la două scene, dintre cari una a avut sfîrșit trist pentru un amic al meu, tot *talmi-burlac*.

Eram la o petrecere și amicul meu făcea curte cu grosul doamnelor și domnișoarelor.

— D-ră, zise el unei fete mai tinere, de present sînt fără ocupație, fără post, îndură-te și *fă-mi un loc în inima d-tale*.

Fata rise și nu dădu nici un răspuns.

Nemulțumit cu aceasta, amicul meu repetă aceeași declarație, dar unei alte fete, mai în vîrstă.

— D-ră, de present sînt fără ocupație fără post, te rog *fă-mi un loc în inima d-tale*.

De astă dată răspunsul nu întârziă și fu sdrobitor.

— Ai întârziat dle cu *concursul* — zise d-ra — locul e ocupat deja de altul *mai tinăr*.

Amicul meu remase ca opărit. Căci pentru un burlac — o știu din experiență — nu există supărare mai mare ca atunci, când o damă preferă pe altul *mai tinăr*, decât el.

Ei eată, acum observ, că v'am vorbit multe verzi-uscate despre burlaci, dar termină căci nu aș vrea să mă urțiți, avînd de gînd a vă ținea cu poveștile și de altă dată.

Ce să ține de burlaci, s'e-i lăsăm în pace căci ei sînt oameni buni și de omenie — afară de puțini ursuzi — și se abandonăm speranța, de-a le putea stîrpi secta.

Ei sînt adese luați în ris, priviți cu ochi rei din partea multor dame, în unele state s'a încercat a li-se pune dare chiar, dar' cu toate acestea nu succede estirparea *boalei burlăciei*, căci ea se propagă într'una, și de mulți se lipește de nu se mai poate despărți, cum s'a lipit acum și de subserisul *Talmi-burlac*.

*****

Paserea și păsărarul.

*Sus la codru 'n luncă, sta un păsărar,
Întinzându-și mreaja jos sub un stejar
Ear' pe lângă dînsul se tot întorcea
O beată păsărică proastă, mitulea
Mergea și venea și se tot ciudea:
Oari bădița asta capu-'n ce și-'l bate?
Se scăpă și-'i zise: ... « ce faci mîi fîrtate?
» Ce să fac micuță, ian fac o cetate!
A răspuns străinul și se cam mai duse
Lăsînd ca s'e-i cadă păsărica-'n cursă
Păsărica noastră atât astepta
Dintr-un lemn deauna pe mreajă sbura
Și-'n ea se-'ncurca.*

Colo mai târziu

*Rentornîndu codreanul din codrul pustiu
Pasărea scărbită-i zise cu întristare:*

...B,ne vîd bădiță, că ești meșter mare!

Dar' cetății de-acestea de vei ridica

Greu cred că-'i afla

Mulți prostuși ca mine spre-a le împopula,

Ca să nu uiți vorba ceea din bătrâni:

Cu minciuna unde ai prânzit, nu cini. Cn.

O anecdotă despre Costache Negri.

Din viața marelui bărbat *C. Negri*, unul din acea strălucită pleiadă de bărbați iluștri, cari au conclucrat la unirea principatelor române și astfel la crearea statului român de azi, un contemporan povestește următoarea întâmplare, la care a fost martor ocular și pe care o luăm din ziarul »Cronica«, ce apare în București:

Sunt mai mult de trei zeci de ani d'a-tunci, călătoream cu trenul spre Iași, și p'a-tunci, linia fiind pe la Brăila-Barboși, trenul se oprea în gara Bărboși aproape o jumătate de oră spre a schimba mașina și a lua pasagerii ce veniau de la Galați.

Era o vreme urîță, viscoala teribil.

Pe drum, s'a aprins osia vagonului în care călătoream, și conducătorii trenului ne-au mutat în vagoane de clasa I.

Norocul meu a fost mare, căci am nemerit într'un vagon, unde se aflau Mihail Kogălniceanu, Vasile Alexandri și Kostache Negri, cari mergeau fie-care acasă.

În gara Barboși, Kostache Negri se coborî la bufet spre a sorbi un ceai.

Avea o căciulă lungă în cap, și îmbrăcat cu haină lungă și cum zăpada cădea mereu, și întunec era pe peronul gării, semăna mai mult a un hamal.

În timpul când trecea peste șinele drumului de fier, un tinăr, galant, care se coborîse din trenul de Galați, îl bătuse pe umeri.

— Eh, bătrânule.

— Porunciți coconașule, răspuse Negri, fără a se arăta cătuși de puțin supărat.

— Ia geamantanul ăsta, și du-'l la clasa I, la trenul care merge spre Moldova.

— Negri nu zise nici o vorbă, luă geamantanul, îl sui în vagonul în care călătoria el însuși cu prietenii sei și se coborî repede ca să se ducă s'e-și bea ceaiul.

— 'L-ai dus?

— Da coconașule?

— Poftim, bea un rachiu.

— Sărut mîna coconașule.

Tînărul îi deduse un leu nou, pe care Negri îl băga în buzunar.

După ce sorbi ceaiul se sui în vagon, trenul era gata de pornire.

Tînărul se sui și el și vîzînd pe Kogălniceanu și Alexandri, îi salută până la pămînt, la care ei răspuse, întrebîndu-l unde merge?

În același timp vîzură și pe Negri, plin de zăpadă, și-'l întrebau, d'odată amîndoi:

— Dar, bre Kostachi, unde-ai fost?

— Pe când voi dormiți eu căștig parale.

— Cum?

— Iacă așa, am dus un geamantan unui tinăr de la un vagon la altul și am căpătat un leu nou. Și arată leul; căci tocmai p'atunci se bătuse moneda națională de lei noi.

— Ia taci,

— Întrebați și pe domnul!

Cititorii 'și pot închipui singuri scena! Tînărul umilit în fața acestor trei bătrâni.

Cheful ce ei au făcut până la Adjud, unde Negri s'a coborât, a fost de nedescris, iar căldurile prin care a trecut tînărul până la Tecuci, unde a trebuit să schimbe trenul, eu unul nu aș fi dorit să le am.

Din școală.

Învățătorul: Acum după-ce v'am esplicat, că răceala contrage corpurile, ear' căldura le mărește, s'e-mi spuneți un exemplu potrivit.

Băiatul Ioan: Iarna sînt zilele cele mai mici, ear' vara cele mai mari.

FELURIMI.

Cine a descoperit vinul.

Până acum lumea credea, că vița de vie și sucul ei, vinul, a fost descoperit de „tata Noe cel bătrân”. De aceea iubitorii de vin preaslăvesc pe tata Noe și dacă se întemplă să se îmbete vră-unul se scuză cu el, de oare-ce știm din biblie, că Noe s'a îmbătat tun, tocmai din cauză, că nu a cunoscut puterea vinului.

Acum un ziar francez ne spune, că aceasta legendă biblică nu e adevărată, de oare-ce descoperitorul vinului a fost regele persan *Djemșid*, care a domnit între anii 1015 — 975 a. Chr. Credința aceasta există și azi la Perși.

Se spune, că regelui îi plăceau foarte mult strugurii. Dar' neputându-și conserva anul întreg, a venit la ideea să stoarcă suc din ei și să-l păstreze. El bea zilnic din beutura aceasta. Nu peste mult însă beutura se făcu amară și regele crezând, că cineva a mestecat-o cu otravă, nu mai beu din ea și a încuiat-o în un dulap. S'a întemplat însă, că regina căpătă o durere de cap groaznică, care se părea incurabilă. Sătulă de suferințe regina ceru beutura cea „otrăvită”, voind a-și pune capăt suferințelor. Ea trase o dușcă strașnică din vas și — minune — în loc să-i fie rău, simți o plăcută căldură internă, ear' durerea de cap se micșoră. Mai beu încă odată, în urma căruia adormi dusă și nu se trezi decât a doua zi târziu, dar' restabilită și fără durere de cap.

Regele *Djemșid* se bucură mult de noua beătură și în curând ea se făcu cunoscută în toate părțile.

Folosul jocului de șac.

Despre fostul president al republicii franceze, *Grévy*, se știa, că era mare biliardist și șachist. Biliardiști buni se aflau câțiva în *Elysée*, cu cari bătrânul *Grévy* juca adese câte o partidă de biliard, dar' șachiști, cari se se măsoară cu el, nu era nici unul.

Odată îi veni în minte presidentului, că un amic vechiu al seu, *Clerc*, jude la tribunalul din *Besançon* e un pasionat șachist. Vorbî deci confidențial cu ministrul de justiție și *Clerc* se pomeni într'o bună dimineață, că e permutat la *Paris*. Aceasta surprinse mai mult pe bătrânul *Clerc*, care de mult doria să fie permutat la *Paris*, dar' acum îl părăsise ori-ce nădejde. Din ziua permutării lui *Clerc* *Grévy* avu un vrednic companion la jocul de șac.

Clubomanie.

În *Anglia* era mai de mult datina să se înființeze cluburi peste cluburi, unele foarte ciudate. Cu deosebire grasa clubomania pe timpul regelui *Carol II*.

Între altele un om care avea la fiecare mână câte 6 degete dădu de un altul, care asemenea avea două degete superflue. Ei întemeiară numai decât clubul *Six fingers*, care în curând număra o mulțime de membrii. Acest club însă s'a disolvat nu peste mult, din cauză că membrii nu au putut conveni în părere, că oare să primească în club și oameni de aceia, cari cu la picioare 12 degete sau la ambele mâni numai 11 degete.

Un lord observă, că semenii sei poartă ciorapi de tot felul de colori, numai albaștri nu. El se decise să poarte numai de aceștia. Mai mulți prietini îl imitară și cu toții împreună întemeiară clubul celor cu ciorapi albaștri.

Tot pe timpul lui *Carol II*. exista în *Londra* clubul *Samsonilor*, ai cărui membrii aveau păr mare și bogat. Mai era apoi clubul *falișilor*. În acesta se primeau de membrii numai gentlemanii, cari falimentaseră cel puțin de două ori, ear' de membrii în direcțiunea clubului se alegeau numai aceia, cari puteau dovedi, că au fost pedepsiți pentru înșelătorie în faliment.

Cum își fac toaleta domnițoarele.

A face o toaletă frumoasă este artă, la care se pricep mai cu seamă femeile. Aceasta artă însă nu e ușoară. E foarte grea pentru femeile, cari n'au mijloace în abundență, dar' e grea și pentru cele avute, căci la ea se recere mai înainte de toate *gust bun*. Domnițoarele au mijloace pentru a-și face haine și dacă totuși unele nu se îmbracă frumos, e lipsa de gust.

Eată cum își fac toaletele unele din domnițoare, după cum ne spune o revistă engleză:

Toaletele cele mai simple dintre toate domnițoarele le are împărăteasa Germaniei. Împărătesei nu-i plac prea multe decorații și colorile favorite îi sînt culoarea sură și neagră. Apoi în ce privește stofa e preferită aceea, care-i mai durabilă.

Cu privire la aceasta e caracteristică următoarea istorie:

Când fusese împăratul *Wilhelm* în *Roma* la regele *Umberto*, a rugat pe fosta regină *Margareta* să-i dea ajutor să aleagă o stofă pentru o haină pe seama împărătesei. Regina îi recomandă o stofă gingașă, ca pânza de *paiangen*, dar' de toată frumusețea. Împăratul însă, clătînd din cap, zise:

— Aceasta nu va fi bună. E prea fină pentru noi. Căci dacă cei 6 băieți ai mei s'ar numai câte odată în grumazii mumei lor, stofa aceasta se rupe bucăți.

Cea mai elegantă dintre femeile încoronate este regina *Portugaliei*. Ea știe să se îmbrace foarte frumos. Îi place să apară ca regină și dacă n'ar fi pe tron.

Frumos se îmbracă și Regina *României*, încât și prin toaletele ei apare impunătoare. Lux mare însă nu face.

În privința juvaerelor nici o domnițoare nu poate rivalisa cu *Țarina*. La ocazii festive apariția ei te orbește formal. *Țarinei* nu-i place luxul exagerat, dar' așa o pretinde eticheta curții rusești. Chiar și fetițele *Țarului* trebuie să se îmbrace foarte luxurios; ele au în permanență haine de mătase sau catifea, cu *hermelin*.

Redactorul șiret.

S'a întemplat nu de mult în *America*. Un orașel din *Statele-Unite* nu avea ziar. Un *Jankée* întreprinzător voi să scoată în tipar foaia ce lipsea și convenind cu mai mulți cetățeni, le ceru spriginul. Aceștia îi promisera, dar' cu condiția, că noua foaie să ia poziție contra *jucătorilor de cărți*. Să încuibase adevărată patimaș jocul de cărți în orașel, așa că plângerea era generală.

Noul ziar în primul seu număr aduse un fulminant articol contra jucătorilor de cărți. A doua zi intră cu vehemență în localul redacției unul din jucătorii de cărți, căutând infuriat pe redactor, care era singur în redacție.

— Redactorul nu este aci, — zice acesta cu șiretenie, dar' pot să-l chem — și poftind pe musafir să șearză și dându-i în mână o foaie, ieși.

Pe trepte se întâlni cu un alt jucător de cărți și mai rabiât. Acesta vîzîndu-l îl agrăi aspru:

— Unde e redactorul foaiei de aci?

— E înăuntru — zise redactorul, cește ziare.

Jucătorul de cărți isbi ușa și fără să se mai zică ceva, se năpusti asupra presupusului redactor și cei doi jucători într'o clipă se încăierară. Numai după-ce se îmblătiră cum se cade, observară greșala.

Redactorului, care păcăli atât de bine pe cei doi jucători, i-se făcură ovații în oraș.

„Proverbe” moderne.

— Ce poți lăsa pe mâne, — nu face azi!
— Nu săpa groapă altuia — fără plată.
— Bani au și Țiganii — ear' domni datorii.

— Nu-ți băga nasul — unde nu-ți încap.
— N'are după ce bea apă — ear' pentru vin n'are bani.

— Nu crede nici la cămașe, decum la păpuși, cari se strică mai curînd.

De-ale casei.

Spălarea vestimentelor colorate de lână.

Voind să depărtăm petele și alte murdării de pe vestimentele de lână și să le facem ear' ca nouă, ne folosim de următorul mijloc sigur: Se iau 10—16 crumpene (cartofi) mari, cari se curățese și se rad. La aceste se adaogă atîta apă ca să se facă un cir subțire. Jumătate din acest cir se pune într'un vas cu apă caldută în care se spală vestimentul respective stofa. Locul unde se află petele trebuie frecat bine ca să ese petele. După-ce vestimentul s'a spălat bine se pune în apă rece. Scoțîndu-se de aici se spală din nou în cealaltă jumătate de cir mestecat cu apă caldută. Făcîndu-se aceasta vestimentul se scutură bine ca pe vestiment să nu rămână nici o bucătică de cartof. După aceasta haina se clătărește în două sau trei ape curate și se pune să se uște. Fiind vestimentul pe jumătate uscat, se pune într'un cerceaf, și se fășură bine și apoi se calcă pe jumătate umed. La vestimentele luminoase se întrebunțează cartofi curățîți, ear' la cele întunecate cartofi necurățiți, dar' bine spălați.

Alifie contra degerăturii.

Unsoare de plumb 20 gr.

Vaselină galbină. 20 gr.

Oleu de olive 10 gr.

Acid carbonic 1 gr.

Oleu de Lavendulă 15 picături.

Din aceste se formează o alifie care se întinde pe bucăți mai groase de pânză și se aplică noaptea pe locul degerat.

Pentru tusă învechită.

În o jumătate de litră de lapte ce ferbe se pune o lingura de hirean ras lăsându-se să fearbă câteva minute. Bîndu-se pe zi de 2—3 ori câte un păhărel, tusa dispăre în timp scurt.

Albiturile îngălbenite.

Albiturilor îngălbenite le putem reda culoarea albă, dacă le muiem în lapte încărit, apoi le spalăm cu săpun în apă caldută, și în fine le clătărim în apă rece și le uscăm. Albiturile mai dese au să stee în lapte 20—25 minute (aproape o jumătate de cias), cele mai rare un sfert de cias.

Dacă încercarea nu succede pe deplin avem să repetăm procedeul.

De-ale bucătăriei.

Biscuit pentru copii.

Se iau 14 deca zahar fin pisat care se amestecă cu un ou întreg și un gălbenuș. Aceste se amestecă bine la olaltă. La aceste se adaugă: 1 deca drojdiuțe, puțin anis, trei deci lapte și 1/2 chilă făină fină. Din aceste, frământate bine se prepară un aluat, care se lasă să dospească de sara până dimineața, când se așează într'un caserol, (tipsie) bine uns și se coace. În ziua următoare biscuitul se taie în fâlii subțiri și se prăjește.

Tortaiță de zămăchișă.

Se iau 20 deca de unt proaspăt care se freacă bine. În decursul frecării se bagă pe rând 6 gălbinișe de ouă, se adaugă apoi 20 deca zahar, 10 deca migdale (mandule) curățite și pisate, o jumătate de chilă zămăchișe străcurată, puțină vanilie, coaja și sucul dela o jumătate de citroană, 2 linguri sfărmituri de jimblă (semelbresel) și în fine spuma dela 6 ouă și se coace.

Friptură de iepure tocată.

Carnea de pe pulpe și spate se toacă mărunt. La tocătură se adaugă o ceapă de mărime mijlocie și un cățel de aiu (usturoiu), cari se taie mărunt apoi piper pisat, sare, 2 deciltri sfărmitură de jimblă (Zemmelbrösel), o jumătate de jimblă muiată în apă și două ouă. Toate aceste se amestecă bine ca să se țină de olaltă. Se formează apoi ca un colăcel și se pune într'o tipsie unsă bine cu unsoare și se pune și puțină apă.

În vreme ce se frige, succesiv se pune ca la trei deci de smântână.

De-ale toaletei.

Pentru fineța pielii obrazului.

Intr'o ulciă emailată așezată în cenușe ferbinte se topește 10 grame de uleu de migdale (mandule) dulci, 1/2 gram ceară albă, tot atâta spermacet și 10 picături de balsam. Mixtura aceasta se pune într'un mojer de marmură și se pisează până când devine de tot moale și rece. După aceea succesiv se toarnă 17 grame de apă de rose sau de flori de orange și amestecându-se bine se formează un fel de alifie. Întrebuințând aceasta alifie pielea devine delicată și frumoasă. Vasul în care se păstrează alifia trebuie legat cu pergament sau beșică.

Posta abonaților.

Rog pe această cale pe onorații cetitori să-mi recomande careva un mijloc contra roșeței nasului. Îi voi fi foarte mulțumitor.

Un abonat.

E permis să dau unui tinăr fotografia mea? El mi-o cere. Rog răspuns aici dela cele mai esperte ca mine.

Neesperta.

*) Posta abonaților, cum o arată și numele, se pune la dispoziția abonaților pentru întrebări și răspunsuri de ori-ce fel. Rugăm pe onorații cetitori a se foiosi de ea cât mai mult: ea este asemenea unui salon, unde se conversează despre toate lucrurile, serioase și hazlii. Deja am primit câteva întrebări.

Redacțiunea

* Din România. *

În nrul de azi earăși avem de înregistrat câteva știri despre evenimente însemnate din România.

Prințul *Ferdinand* a fost numit anul trecut de inspector al cavaleriei. A. Sa a inspectat cavaleria garnisonată în diferite orașe, ear' la sfârșitul lui Ianuarie n. a mers la Iași spre acest scop. Aici, în a doua capitală a țerii 'i-s'a făcut o primire splendidă. În onoarea Lui s'au dat bancheturi și o reprezentație la teatrul național, 'i-s'a făcut retragere cu torțe etc.

Ziua de 24 Ian. v. (6 Februarie v.) este declarată de *sărbătoare națională* în România, de oare-ce cum știm, în aceasta zi s'a făcut la 1859 *unirea principatelor* Moldova și Muntenia și astfel, prin conlucrarea marilor bărbați de atunci s'au pus bazele mândrei României de azi. Aceasta zi s'a sărbătorit și acum în întreaga România, în orașe și pe sate, cu pompă deosebită. Sărbările au fost aranjate de reuniuni, școale și diferite corporațiuni. Ele au fost frumoase cu deosebire în București și Iași.

A sărbătorit și *Liga culturală*, diferitele societăți, armata etc ținându-se discursuri festive și producții musicale etc. Astfel își ști venera un popor conștiu zilele mari din trecutul seu.

Academia română a primit ca donațiune dela dl *Dr. Ioan Mihályi* din Sighetul-Marmației, membru coresp. al Academiei, un prețios document din anul 1384 referitor la României din Maramureș.

Școala de agricultură dela Herăstrău (lângă București) a împlinit 40 de ani de existență. În aceasta școală au studiat și mai mulți ardeleni.

Ghîcitură magică

de

Anghelina Țintariu.

A.																	
			1	a	1												
			2	a	a	a	2										
			3	a	a	a	a	a	3								
			4	a	a	a	a	a	a	4							
			5	a	c	e	e	e	e	d	5						
			6	i	i	i	i	i	i	l	l	l	m	6			
B			7	m	m	m	n	n	n	n	n	n	n	n	n	n	B
			7	o	o	o	o	o	o	p	p	p	p	p	7		
			8	p	r	r	r	r	r	r	r	r	s	8			
			9	s	s	s	s	t	t	t	9						
			10	t	t	u	u	u	10								
			11	v	v	x	11										
			12	i	12												
A.																	

Literele din quadrate se se arangeze astfel, ca se dea următoarele nume:

A-A=O poezie de Coșbuc.

B-B= Tot aceiași poezie.

1-1=O literă din alfabet.

2-2= Conume românesc

3-3= Un nume femeesc.

4-4= Un nume femeesc

5-5=O parte a lunei.

6-6=O poezie

7-7= Un fost episcop român

8-8= Un poet român.

9-9= Nume femeesc din Rusia.

10-10= O insulă.

11-11= Un nume femeesc.

12-12= O literă din alfabet.

Terminul de deslegare este **10 Martie c.** Între deslegători se va sorți o carte, ca premiu.

Știri de pretotindenea.

Din Peninsula-Balcanică.

Din Peninsula-Balcanică vin știri îngrijitoare. Se vorbește, că la primăvară în *Macedonia* va erumpe revoluția creștinilor contra Turcilor. De mult creștinii de aici și îndeosebi Bulgarii sunt foarte nemulțumiți din pricina cruzimilor și relei administrații turcești. O multime mare de Bulgari sunt fugari în Bulgaria dinaintea urgiei Turcilor. Comitetele macedonene din Bulgaria mereu agită spiritele contra stăpânirii turcești.

Din pricina acestor stări neliniștite a călătorit în Decembrie ministrul de externe rus, *Lambsdorff*, la Belgrad și Sofia și apoi la Viena. În Viena s'a făcut o înțelegere comună între Rusia și Austro-Ungaria cu privire la stările și evenimentele din Balcani. Turcia a fost provocată să introducă reforme. Aceste însă se fac încet și creștinii n'au încredere în intențiile Turcilor.

De aceea ferberea și nemulțumirea e în creștere și știrile despre răscoală și eventual răsboiu, se alimentează prin unele mobilisări. Astfel a dat ordin de mobilizare Turcia; asemenea pregătiri se fac și în Rusia etc.

Nu peste mult vom vedea într-un-cât se vor adevăra prezicerile despre erumperea unei răscoale în Macedonia.

Din Marocco.

Deși Maroco este aproape de Europa, statele europene nu bucuros s'ar rezolva la o intervenție militară în Marocco sau chiar să ocupe țeara. Aceasta din cauză, că acolo ar avea de-a face cu popoare sălbatică și viteze, cari uresc pe Europeni. O intervenție în Marocco ar provoca pe toți Mohamedanii Africeii nordice să sară în ajutorul Mahomedanismului și astfel s'ar isca un răsboiu sângeros. De altă parte s'ar naște și rivalitate între state pentru teritoriile ocupate.

Astfel statele doresc să se restabilească pacea în Marocco. Aceasta se vede, că va și urma, căci după știrile mai nouă oastea Sultanului a frânt puterea pretendentului, prinzând o mulțime de rebeli, cari au fost executați în cel mai crâncen mod. În Marocco chiar și în timp de pace se fac cruzimi. Ne putem acum închipui cum au fost omorâți răscolaiți prinși. Să zice, că lupta decisivă, în care a fost bătut pretendentul, n'a fost o luptă ca de obicei, ci o *baie de sânge*.

Pretendentul este în prinsoare la seminția Raita și va fi estradat Sultanului.

Cu toate aceste răscoala nu este de tot sugrumată.

Romanul principesei Luisa.

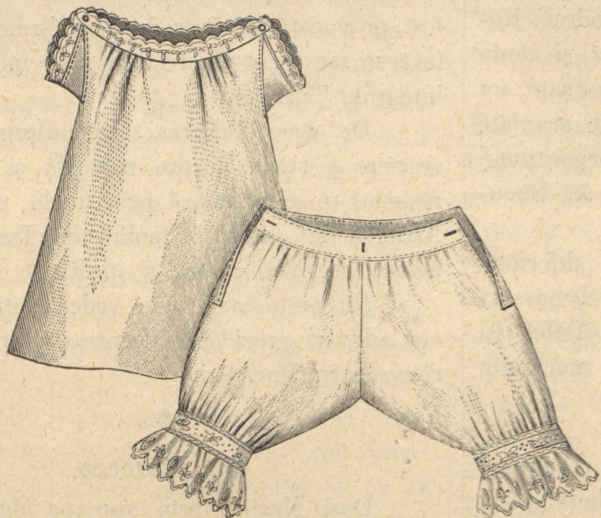
Romanul principesei *Luisa*, soția moștenitorului de tron al Saxoniei, se apropie de sfârșit. Este știut, ce senzație a produs fuga ei cu Giron. Femeia uitată de sine însă a trecut prin grele încercări. Ea a fost lipsită de toate titlurile și bolnăvindu-'i-se un băiat la curte, în Drežda, n'a fost lăsată să-l cerceteze. Aceasta și alte împrejurări au atins-o foarte dureros, așa, că deocamdată ea s'a separat de amantul ei, de Giron, care s'a dus la Bruxelles, ear' princessa a intrat în o casă de sănătate, având lipsă de liniște.

La primăvară se va începe construirea unei nouă linii ferate, care va lega comunele mari românești Pecica, Semlac, Șetin și Nădlac.

În cercul Năsăudului, făcându-se alegerea de deputat dietal, a fost ales dl Ioan Ciocan.

Din Amsterdam se anunță, că starea bătrânului Krüger este desperată; sfârșitul se pare a fi aproape.

În 11 l. c. s'au împlinit doi ani dela moartea fostului rege al Sârbiei *Milan*. Din aceasta ocazie regele *Alexandru* cu soția sa *Draga* a cercetat mormântul lui dela mănăstirea Kruședol din Ungaria, depunând pe el cununi. Părechea regală a fost primită cu mari onoruri de banul Croației și de autorități.

Nr. 1—2. Cămașă și pantolonași pentru fetițe de 4—5 ani.

Un cal a unui milionar din America și-a rupt un dinte și părțile rămase în gingini îl rănneau mereu la buze, de aceea calul nu putea să mănânce. Proprietarul l-a dus la un dentist care i-a pus un dinte de aur. Aceasta a aflat imitatori. Bogații din America au început să pue dinți de aur cailor știrbi.

În fine, asta-i treaba Americanilor, că ce fac — dar' noi să grijim nu cumva să audă caii noștri despre moda asta nouă, — că vor pretinde și ei dinți de aur.

Despre fostul arhiduce Ioan, care și-a luat numele de *Ioan Orth*, se vorbește de nou prin ziare. Se știe, că Orth, împreună cu soția sa, au plecat cu vaporul Santa-Margherita și s'a zis, că acesta a naufragiat și Orth și nevastă-sa au perit în valurile mării. Știrea aceasta însă se afirmă, că nu e adevărată. Sunt oameni, cari zic, că au vorbit cu Orth prin America-sudică.

În Chili și în toată America-de-sud credința este, că Ioan Orth și-a clădit vre-o locuință în vre-o insulă și că trăește acolo. Dar' până acum nu se știe nimic pozitiv.

Caraveloff, fost ministru bulgar a răposat în 9 l. c. la Sofia. El a fost capul partidului rnsofil din Bulgaria. A avut o frumoasă înmormântare.

O tinere fată *Mary Rundle*, care e milionară, a fugit dela tutorul seu cu un servitor. Fugarii sunt la Londra, unde vor a se căsători.

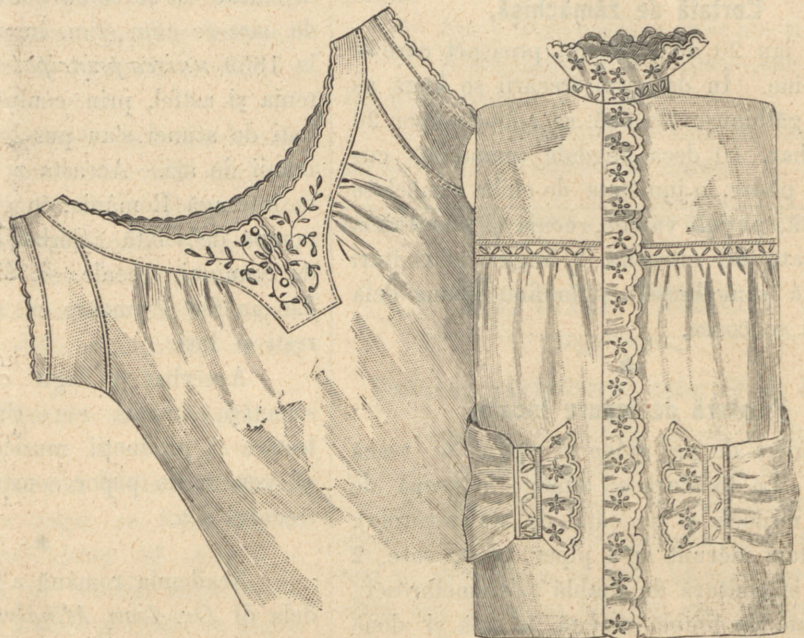
Casa alienaților „*Colnay Hatch*“ din Londra săptămâna trecută s'a aprins și 53 de femei nebune au căzut pradă flacărilor. Nenorocitele sunt toate prefăcute în scrum.

MODA.

Nr. 1—2 cămașă și pantolonași pentru fetițe de 4—5 ani. Ambele obiecte sunt simplu croite și decorate numai cu broderie îngustă.

Cămașa se încheie la umeri prin nasturi ear' pantolonași, la cari se aplică un guler lat se încheie în lature.

Partea principală a cămașei se croiește după fig. 1 punându-se în lungime pânza îndoită, după cât cere trebuința și împreunându-se la lature prin cusătură. Se aplică apoi mânecile și încrețindu-se partea de deasupra a cămeșii se pune *Passée*-ul croit după figura 2.

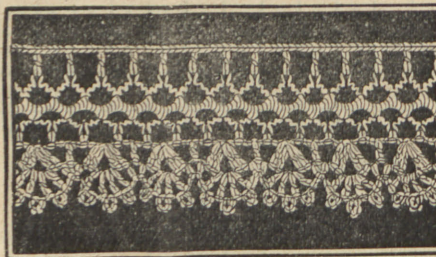

Nr. 3. Cămașă pentru femei.

Asemenea se croesc și pantalonii punându-se pânza dublu și având în vedere la croit linia părții dinainte — cele două părți se împreună prin cusătură. La extremitatea pantolonașilor se aplică un volan de broderie.

Nr. 3 cămașă pentru femei. Se croiește după fig. 5 luându-se lungimea după trebuință și avându-se în vedere linia decoltagiului, care trebuie acomodată formei *passéului* dinainte. După ce s'au cusut laolaltă părțile principale se aplică mânecile, croite după fig. 7.

Partea de-asupra cămeșei se încrețește și se prinde între *Passé*-ul croit din pânza dublă și brodat. Astfel de *Passé*-uri brodate se pot procura și din prăvălii. Inapoi se aplică același *passé* numai fără lungime

Nr. 4. Dantelă îngustă. Lucru de croșet.

Nr. 4. Dantelă îngustă. Lucru de croșet. Dantela se face cu iglița sau acul de croșetare (ac de heclerit), pe marginea unui găitan îngust.

Șirul prim se compune alternativ din câte un ochiu strîns de picotul (colțișorul) găitanului și din câte 5 ochi liberi. (Luftmasche) Șirul al II-lea: două pletite în al treilea din cei 5 ochi liberi.

* Trei ochi liberi două pletite făcute în același ochiu, un ochiu liber, o pletită în ochiul al treilea din cei 5 următori, un ochiu liber, 2 pletite în al treilea din cei cinci ochi liberi, ce urmează. Lucrarea dela semnul stelei se repețește. Șirul al treilea: 4 pletite despărțite prin câte un picot (colțișor) în al treilea ochiu liber.

* Un ochiu liber, un ochiu strîns făcut în jurul următorului ochiu liber, un ochiu strîns în jurul proximalului ochiu liber, un ochiu liber, 4 pletite despărțite prin câte un picot făcute în jurul proximalilor trei ochi liberi. Lucrarea dela semnul stelei se repețește.

Marginea dantelei se face alternativ din câte o pletită și cinci ochi liberi.

Despre pălăriile femești. *Chevreul*, vestitul chemic și academician francez, care a murit în etate de 103 de ani, avea următoarele păreri despre potrivirea pălăriilor la femei:

Pălăriile negre, garnisite cu pene sau cu flori albe, roșii sau roza, șed bine femeilor

blonde. Cele brunete au să-și garniseze pălăriile cu flori sau pene galbene, ori de culoarea portocalei.

Pălăriile netede, albe, se potrivesc la femeile cu fața albă sau roza. Dacă o brunetă poartă o pălărie de culoare albastră, trebuie să și-o decoreze cu pene galbene sau portocalii.

Pălăria verde scoate frumos la iveală fața albă sau puțin roșie. Pălăria de culoare roza se nu stee în atingere directă cu fața, ci se fie despărțită de ea prin per ori prin o decorație albă sau mai bine de culoare verde.

Pălăria lila nu se potrivește la față brunetă, dacă nu e despărțită de obraz prin per sau prin o garniseală galbină.

Posta redacției.

Avem să facem cunoscut tuturor cetitorilor, că nrul viitor, (nr. 3) al foaiei noastre, »Femeia și Familia« se va espeda numai abonaților. Rugăm deci pe toți aceia, cari voesc să aibă joată, să grăbească cu trimiterea prețului de abonament sau să ni-se anunțe de abonați, ca să ne știm orienta câte esemplare avem să tipărim.

Nri de probă se trimit cu plăcere. Aceia, cari au primit nri de probă și nu voesc a abona, sunt rugați a ne retrimite nrii primiți.

Inștiințăm mai departe pe onor. cetitori că »Femeia și Familia« va apărea în curând după toată probabilitatea ilustrată.

A. R. în S. Cea mai nouă ediție a scrierilor lui Gr. Alexandrescu a apărut în ediția »Minervei« în București. De vânzare se află la librăriile noastre.

Tuturor acelor, cari ne-au felicitat și încurajat, respectuoase mulțumite.